SORIN CERIN

***

POLITICE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Politice / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2013
ISBN 978-606-665-039-7

821.135.1-1

SORIN CERIN

POLITICE

BUCUREŞTI, 2013

CUPRINS

1. Lume de bordel

Cimitire de imagini,
ne desăvâreșesc frumusețea lumii,
apusului meschin din noi.

Câmpuri de țărână trupească la hectar,
ne dau adevărata față a vieții,
candidată la moarte.

Sex rupt din paginile,
sfâșiate ale sufletelor,
ce stau aruncate,
în coșurile furnalelor de gunoi,
ale nefericirii umanului,
ce-a născut fiara,
din care va ieși,
glonțul excitat al patriei,
ce ne va ucide,
menirea de a fi oameni.

Lume de bordel,
suflare de Dumnezeu,
nu ai obosit să fii adevărul,
Iluziei Vieții?

2. Politice

Religia șomajului,
se învață pe rupte,
din clasele primare ale deznădejdii.

Semenii i se închină,
înălțându-i biserici,
în fiecare cartier,
de vorbe goale,
al viermilor de mătase,
ce îmbracă cu transparența ei,
trupurile prostituatelor politiciene,
care promit noi locuri de muncă,
în bordelurile necinstei și neonoarei,
din parlamentul felinarelor roșii,
ale societății capitaliste.

Presa presează sufletele,
cu noi crime sau fărădelegi,
storcându-le cinic,
orice vlagă a liniștii sau fericirii,
strivindu-le sub tăvălugul,
greu și amenințător,
al impostorilor deveniți patroni,
în cursa infernală spre apocalipsă.

3. Precizie de ceasornic

Spații și verbe
 se împletesc în ghemul lumii,
tragedii și frumuseți,
 croșetează viața,
lanuri de speranțe,
 sunt tăiate în spice de amintiri,
faraonice furnale de maternități,
 nasc noi destine
în industria de vârf a nonsensului,
roți dințate învârt
 cu precizie de ceasornic,
 gurile hidoase
 ale politicienilor sorții,
revoluțiile nemulțumirilor,
fericesc gazetele,
 aruncate pe străzile morții,
spre a fi înălțate de vânturile pribegiei,
 spre nicăieri.

4. Regi și cerșetori

Fulgeră lacom pe insula sufletului,
încercând să aprindă candela iubirii,
valuri de amurg sparg clepsidra orizontului,
în cioburile căreia mi s-a tăiat noaptea.

Rechini de clipe sfâșie ceasurile deznădejdilor,
fructe ale urii din copacul oportuniștilor,
regi de toate soiurile sentimentelor,
dorm adânc,
uitând cu desăvârșire,
 coroanele de legități ale naturii,
ce le apasă capetele gândirii,
visându-se cerșetori fericiți sau orice altceva.
până la ivirea zorilor Iluziei Vieții sau a morții,
totuna.

5. O nouă zi

Strigăt de rug,
arzi năprasnic drumul sorții,
vâltorile haosului deznădejdii,
îneacă crucile cimitirelor de gânduri.

Țărmuri solitare de idei,
sparg liniștea nesăbuită a Lunii,
ce credea că strălucirea nopții din mine,
poate deveni Soarele viselor,
de a mai călca cu pașii pierzaniei,
o nouă zi.

6. La Parlament

Ropote de vorbe goale,
aplaudă noile politici ale zilei,
șacali cu boturile însângerate,
rup carnea adevărului ucis,
de atâta minciună,
laude deșarte și reci,
îngheață maxima zilei,
pe gardul blasfemiei,
fiindcă spunea: să nu te furi pe tine însuți,
legi blestemate binecuvântează hoția,
preoți politicieni proxeneți,
predică în bordelurile parlamentului,
iubirea carnală de aproape.

7. Televiziune

Samsari de suflete,
 împânzesc paradisul minciunii,
ecrane de vise ne inundă cu sângele veninului,
noaptea fără de zi din noi,
flori ale apocalipsei,
 sfârșesc prin a răsări în inimile noastre,
câmpii de iluzii hoinăresc vesele
 în enunțul legilor firii,
cai fără copitele gândirii cu picioarele rupte,
vor să alerge besmetici la conducerea țării,
limbi de foc își strigă disperate neputința,
sărăcie, lipsurile de tot felul,
iluzioniști abili mai scot din jobenul poporului,
noi și noi averi uriașe peste noapte,
țațele dezmățate alese în parlament,
își mătură cu străşnicie supușii firelor de păr,
devenite masă electorală,
tunsă, frezată și coafată,
spre a place bordelurilor politice.

8. Trenul morții

Războiul aripilor,
sparg visele cerului,
subjugate și tăcute tâmple,
cărora le-au fugit tălpile privirilor,
pentru totdeauna.

Poduri de căi ferate ruginesc,
tăcute și triste,
în așteptarea trenului morții,
de la capătul lumii din mine.

9. Sirene de presă

Sirene de presă,
surde,
 mustesc să râdă,
 isteric și haotic,
de zilele potcovite,
 ale anilor fără noroc,
ziduri cheflii,
 se joacă cu soarele,
ucigându-i umbra sufletului,
 cu răcoarea amorfă a eternității.

Sporadice lanuri de grâu muncitoare,
își așteaptă tăcute combina,
spre a deveni,
 pâinea ideilor de peste noapte.

Roiuri de lăcuste politicianiste,
 rod din temelii dreptul la viață,
 al celor mulți și năpăstuiți de soartă.

10. Sclavii de mâine

Vițeii de aur ai epocii,
văd abatorul elitelor,
ca fiind un paradis al infernului din ei.

Voci subjugate nechează amarnic,
pe aria demodată a paranoiei sociale.

Mustul cuvintelor a început să fiarbă,
devenind vinul de la miezul nopții,
pentru vitele de prăsilă care trag la jugul
sexualității,
spre a da cât mai multe nașteri la hectar,
viitorii sclavi de mâine.

11. Zgârieturi

Găini pătimașe,
își ascut ouăle unghiilor,
ce puiesc zgărieturi,
la fiecare ceartă de pasiuni rebele,
ale cocoșilor firii.

Incubatoare obraznice,
scot noi iluzii la norma,
stabilită de penele zburlite,
ale unor aripi de interese,
ce nu au învățat niciodată să zboare.

12. Citadină

Leii junglei de asfalt,
rag după cauciucuri noi,
norii țevilor de eșapament,
zbârcesc intestinele urbei.

Dricuri cernite de iluzii,
dansează hora sinistră a poluării,
de cuvinte, expresii sau idei,
în bâlciul murdar cu nume de societate.

13. Anodin

Ramuri cernite,
lovesc ferestrele mâniei,
cioburi de imagini,
sparg razele soarelui cunoașterii.

Lupii hăituiți ai sorții,
își urlă pustiurile din suflete,
alergându-și patimile de a face avere,
înebunite, în jurul cozii.

Sfârcuri de cățele zâmbitoare,
în călduri dar pline de emfază,
alăptează paginile mondene ale firii,
cu prejudecăți anodine.

14. Amintiri orfane

Cărămizi de trupuri se risipesc haotic,
printre ruinele cimitirelor din sângele,
care lovea cu valurile neputinței,
ceața morții căreia ne-a dăruit viața.

școli inocente ale crimei certitudinilor,
ne lovesc constant amărăciunea,
de a încerca să ne redefinim trecutul,
tributar viitorului ucigaș de păreri,
al simțămintelor umilite de Timpul,
perfid și fără păreri de rău,
al orfanelor amintiri.

15. Josnicie

Nopți virgine,
 ale bordelurilor de clipe,
înjosesc rasa umanității,
 arborilor ce nu vor să cunoască,
 toamna josniciei,
 de a redeveni epocile de piatra ale sufletului,
apuse și sfărâmate din noi.

Creații amorfe,
 sfârșesc prin a deveni,
 vedetele imnelor de slavă,
 ale celor însetați de putere.

Creiere demagogice,
 cred că sinuciderea,
 într-un râu celebru al sorții,
ar fi o statuie adusă omenirii.

Monștri de cristal,
 spart al zodiilor,
ne anunță zilnic,
 de frazele,
 de carton atrofiat al viitorului,
ars de propriile timpuri.

16. Fata Morgana

Lipsă de vlagă,
adormi tăcerea eternității,
mormântului de speranțe,
în care ți-ai înscăunat simțămintele,
pline da patosul nefiresc al morții,
zbătut pe pleoapele,
inocente ale speranțelor tale,
circ al vieții,
fără de clovnii regăsirii,
de pași care ne-ar fi căutat vreodată,
zâmbetul de a redeveni,
mai mult din noi,
cei ajunși Fata Morgana,
decât este steaua fericirii,
care ne-ar fi dat târcoale,
neștiind că undeva-cândva,
ne-au trecut prin ochii sufletului,
razele ei de nemurire,
de viitoare regină a înțelesului renăscut,
sfârtecat de dorul,
atât de mort acum,
din cenușa în care ne-am pierdut,
țărâna Creației Lui Dumnezeu.

17. Ieslea sfântă

Cântare de plumb,
țin pe galantare,
fructele urii și deznădejdii.

Animale de povară,
își caută slugarnice,
greutățile datinei,
prin care sărbătoresc,
nașterea celui care le-ar fi mântuit,
cărând cele mai multe poveri,
plecate din ieslea sfântă,
a păcatului lumesc.

18. Cioburi

Oalele apei vieții,
stau sparte și încremenite,
în mormintele societății de consum.

Fumuri de iluzii,
se ridică spre înălțimile goale,
de trăiri adevărate,
devenind presa de peste zi.

Cochilii de scoici ale timpului,
la fel de sparte,
cioburi de cimitire părăsite,
zac aruncate,
de oceanul conștiinței,
pe țărmul nimănui.

19. Bănci de sentimente

Poduri triste,
stau tăcute,
departe de orice mal,
al râului destinului,
ce ne-ar putea uni,
fericirea de împlinire.

Roți ruginite,
nu vor mai învârti niciodată spațiul,
la roata norocului pierdut,
de Dumnezeu,
înaintea Păcatului Originar.

Bănci sfioase de sentimente,
nu mai împrumută pe nimeni,
de când banul a devenit,
împăratul de necontestat al lumii.

20. Armatele existenței

Armate abătute și înfrânte,
de cuvinte,
se luptă din răsputeri,
să ajungă la un înțeles,
al sensului existenței.

Arme depășite numeric,
doar de tăceri,
lucesc în soarele deznădăjduit,
al apusului de biserici sentimentale,
răzvrătite pe sufletele enoriașilor,
ce nu înțeleg ce poate fi iubirea,
față de un anumit Dumnezeu,
care ne-a lăsat păcatul la Creație.

Războaie duse de nonsens,
spre a marca Victoria omului împotriva sa,
la aniversarea sacrilegiului de a exista.

21. Cazinoul apusului

Rulete cu numere roase,
se întrec în a prevesti,
câștigătorul apocalipsei,
din spațiile infernului vieții.

Zaruri surde și murdare,
aruncate de Destin,
la nașterea lumii,
se lovesc neîncetat,
de viața fiecăruia dintre noi,
zdrobindu-ne visele,
în cazinoul sângeriu al apusului,
cu nume de speranță.

22. Împărații sorții

Farmecele iadului din suflete,
înmuguresc pomii răului,
din care suntem obligați să mușcăm,
în fiecare clipă a vieții.

Împărații viselor umile ale sorții,
mai vor să-și conducă sentimentele,
convinși fiind,
că le duc spre inevitabila moarte,
a umanului din noi.

23. Dreptate

Masa de piatră,
a legendelor omenirii,
stă rece și pătată,
cu sângele istoriei,
din morga compromisului,
cu Iluziile Vieții,
ale cadavrelor de cuvinte,
și virgulelor sentimentelor înghețate,
gata de disecție,
spre a fi expuse,
privirilor pătrunzătoare și cinice,
a făuritorilor de dreptate,
călcată în picioare,
de tălpile grele de plumb a puterii.

Pricini injuste și murdare,
lâncezesc în noroiul țăranilor de trupuri,
conservatoare mizerii de idei,
se țes în umbrele hibernale,
care n-au cunoscut niciodată,
razele soarelui înțelegerii,
ale omeniei și ajutorului.

24. Strigătul tăcerii

Prăpăstii adânci de tăceri,
sparg liniștile eternității Lui Dumnezeu,
provocându-i angoasă și mânie,
pe societatea rebelă a conștiinței umane.

Vicii secrete vorbesc,
cu limbile de foc ale iadului din sufletele,
care nu au învățat să strige tăcând,
la masa rotundă a disperării,
unde fiecare are un loc egal.

25. Plugul necesităților

Egalitarismul la fel ca elitismul,
sunt pasiuni frustrate ale străinului,
pierdut din omul înrobit,
la coarnele plugului necesităților,
prin lamele căruia,
își câștigă clipa sudorii de mâine.

Fresce tenebroase ale măririi,
asmut fiarele însângerate ale războiului,
dintre adevărul și minciuna,
de a exista decent.

26. Bazarul politicii

La bazarul politicii se vinde orice,
mai puțin adevăr și seriozitate.

Clici murdare și cinice de interese,
întețesc focul urii din iadul parlamentului,
unei societăți care vrea cu ardoare,
să ajungă spre nicăieri.

Voci mutilate de ură stau încleștate,
de parcă ar trage întreaga corvoadă a omenirii,
prin gușile minciunii inundate în grăsime.

Promisiuni neonorate,
zac în morga a cărei cupolă aurită,
sfidează bunul simț,
al cadavrelor pe care le reprezintă.

27. Electorat

Cutremure politice surpă zidurile presei,
pagini vagaboande spală creiere,
fraze lovite de injurii,
se ascund rușinate sub imaginile,
neantului din tăcerea anilor.

Alegeri spectaculoase de granguri,
hrăpăreți, ciripitori,
zboară nestânjeniți cu aripile ruinate,
ale electoratului disperat și îndobitocit,
ținut de prăsilă pentru încă un vot.

28. Proletari de iluzii

Viermi harnici roiesc pe cadavrul patriei,
descompunându-i carnea putrezită,
de certurile intestine și lozincile amare,
ale unui nou început sfârșit în moarte.

Proletari de iluzii muncesc din greu,
la temelia noilor politici de dezvoltare,
a deșertăciunii, neantului
și suferinței poporului,
pe care cu onoare pretind că-l slujesc,
până și prostituatele onaniste,
din parlamentul iluziilor.

29. Iele vesele

Tehnici bizare,
 storc seva fericirii,
din mormintele tristeții,
sentimente abătute,
 cad în ochii de apă ai vieții,
râului din mine,
învolburat,
 ce curge trist,
spre moarte.

Iele vesele aplaudă,
sufletele prinse în mrejele lor,
înecându-le cu-atât de multă pasiune,
în Iluziile Vieții,
încât toate vocile pământului,
n-ar fi îndeajuns,
să-și strige neputința.

30. Apicolă

Albinele hazardului,
şi-au croit fagurii societăţii,
după chipul şi asemănarea lor.

Trântorii deveniţi bancheri,
au spart borcanul,
cu miere amară a banilor,
pe străzile pustiite ale sufletelor,
ca pe urmă să roiască ameninţători,
înţepându-le cu datoriile morţii.

Cimitire de valori se strâng,
în stupul deşertăciunii,
unde regina inconştienţei,
tronează pustietatea de valori morale,
a vieţilor în derivă.

31. Bani și politică

Tobele mâniei,
din vitrina neînțelegerii,
stau ascunse,
pe strada lăuntrică a știrilor,
din zorii roșii de furie,
ai politicilor de integrare,
în moartea primitoare,
care respectă întru totul,
libertatea de a muri,
față de banii clipelor pierdute,
ce încalcă orice drept de viață.

Tejghelele ideilor zornăitoare,
umplu până la refuz vistieria conștiințelor,
pline de calculele prostituatelor reci și amare,
ale promisiunilor politice,
care-și prestează orgiile,
până și pe altarul sacru al iubirii,
ucigând orice urmă de profunzime.

32. Vin nobil

Să fim creația mototolită și aruncată,
 la coșul de gunoi al existenței?

Știind că conștientizăm,
ne-am pierdut eternitatea,
îmbrățișând Timpul,
fanfaron și sec,
asemeni unui vin nobil,
care te face să-ți uiți,
până și clipele,
 care ți-ar fi putut reda eternitatea,
pe caldarâmul pustiu și trist,
al ploilor care spală,
 vicii, pasiuni, sentimente,
toate de-a valma,
 în iureșul senectuții stelelor,
care s-au aprins undeva – cândva,
 și pentru noi,
cei care am semnat,
 pagina durerii din cartea creației.

33. Xenofobie

Ceață de păreri,
inflație de vorbe goale,
plutește în zarea,
de carton aprins,
în poluarea xenofobă,
a libertății,
de a rămâne oameni,
printre îngerii meschini,
ai politicilor,
aleși pe sprânceană,
de Dumnezeul unor biserici,
bisericuțe sau găști,
din sufletele ce și-au uitat menirea,
în mormintele pustii ale conștiințelor,
realității de smoală,
ce-și topește până și ideile,
propriului infern al apocalipsei.

34. Ore prostituate

Dosarele vieților,
stau rupte și aruncate,
pe strada furtunilor istoriei.

Tălpile zilelor,
descusute la încheieturi,
lasă să pătrundă,
apa morții direct în pașii,
Destinelor înfrigurate,
de atâția amar de ani,
colerici și șantajabili,
de niște biete ore prostituate,
ale dorințelor.

35. La moartea Timpului

Felicitări de la statui,
de piatră cenușie,
asemeni norilor,
lupi înfometați de senzațional,
ce vânează în haită.
cerul conștiinței,
unei lumi scufundate,
în adâncurile paranoiei,
elitismului de carton ieftin,
spoit cu lăturile zornăite drept,
adevăruri fundamentale,
de politicienii meschini ai șanselor la viață.

Vremuri rezemate pe moarte,
stau singure la crâșma cu podelele legilor,
nespălate de generații de fărădelegi,
bând mereu același vin al promisiunilor,
apoi bete și puse pe ceartă,
lovesc cu tărie Timpul,
părintele lor,
drept în moalele capului,
ucigându-l,
spre a nu le mai amenința,
cu eternitatea clipelor sale.

36. Camarila mafiei

Mesageri dezertați,
din camarila mafiei Lui Dumnezeu,
ce au clădit bisericile banilor,
cu nume de bănci,
ne cheamă să traversăm râul morții de sine,
plătindu-le impozitele nemerniciei
și taxele nimicniciei de a fi oameni.

Mercenari plătiți să ne ucidă legile firii,
se destăinuie televiziunilor de bordeluri ideatice,
cu aplomb și sudoare meschină,
privirilor ce încă mai cred,
în acel Dumnezeu bun și iubitor,
care și-a făcut paradisul pierdut,
drept în sufletele noastre,
pe care ar dori să-L afle,
odată pentru totdeauna,
dacă nu ar fi regele lumii,
Banul,
stăpânul absolut al infernului din noi.

37. Paradis furat

Armate de impostori,
 sparg paradisul sufletului uman,
cu târnăcoapele promisiunilor grele,
 ale parvenirii și oportunismului,
aprinzând focurile infernului,
cu banii sorții proveniți,
 tocmai din cărămizile paradisului furat,
ce-au fost ridicate cu atâta trudă și migală,
de generații de îngeri ce-au crezut,
că frumusețile vieții stau în adevăr și dreptate,
nu în crimă, minciună sau furt,
ca acum.

38. Icoane şi moaște

Steaguri de paradă,
 colorează palmele sufletelor,
lozinci obscene mutilează destine,
roiuri de speranțe,
 zac aruncate la gunoiul istoriei,

Cimitire de glasuri,
 se înșiră tăcute și sfioase,
pe străzile urmelor pașilor de plumb.

Furtuni isterice,
sfarmă liniștea virtuții,
jocuri haotice de vise,
 lâncezesc la umbra somnului,
 de noi înșine.

Icoane făcătoare de minuni,
 își plâng dreptatea,
moaștele sfinților iubirii,
 sunt asaltate de cei însingurați,
care se caută de-o viață,
 înaintea unui sicriu al neșansei.

39. Umanism

Ca omul să devină uman,
 trebuie să facă o victimă,
prin care să-și elibereze fiara din el.

Vrăjitorul de suflete,
 de la cârma țării,
chiar de nu mai are din belșug,
 drogul național al invidiei,
va scoate în continuare,
noi miracole din jobenul ros,
al vistieriei pălmilor bătătorite de amânări,
prin silnicia prostituatelor parlamentare,
 cărora le-a dat viață.

40. Idee și cunoaștere

Iepurii ideilor aleargă,
pe câmpurile cunoașterii,
înspăimântați de arma,
vânătorului de conștiințe,
furată de la un anticar de suflete,
pe nume, Cimitir.

Lâna împlinirii,
nu mai poate acoperi demult,
piepturile pasiunilor,
degerate la început de veac,
al nesăbuinței.

41. Corbi

Ceasurile stricate,
ale vânătorilor de comori sufletești,
zac părăsite în adâncurile,
uitării străinului din noi.

Revoluții de sentimente,
ce-au uitat să-și mai câștige,
drepturile de a exista.

Scamatori corupți și lacomi,
ne cerșesc mila zărilor,
fără orizont din priviri.

Sângele patimilor clocotește natura viciului,
înecând corbii morți ai viitorului,
în asfaltul fierbinte al disperării.

42. Portret de politician

Spirit de frondă,
zâmbet de mucava,
lanțuri de trufie,
isterie de masă,
doar câteva aspecte,
din tabloul visceral,
al politicianului perfect,
mai egal în drepturi decât electorii,
însetați de adevărul,
ascuns după gratiile neputinței,
de a privi zările împlinirii,
pe furtuna fără sfârșit,
din parlamentul bizareriilor sterile,
ale epocii hărăzită din fecalele în ruină,
a unui demiurg orb și mut.

43. Zombie

Populații de zombie,
așteaptă nerăbdătoare,
ca zdrențele viitorului,
să se numească haine,
iar peticele prezentului,
îndestulare.

Marinari fără vapoarele împlinirii,
privesc solitari,
la descompunera,
portului național al certitudinii,
în orizonturi cenușii și reci,
fără valoare sentimentală.

Crâșme devalorizate,
tremură de gheața,
propriilor pahare sparte,
de tăriile tavanului uitării,
ca să aducă noroc.

44. La circ

Trucuri ieftine apasă greoi,
paginile ziarelor,
din bordelele politicii.

Circarii impostori ai momentului,
trag sforile destinului,
încât rup până și perdelele,
prăfuite ale dezinteresului vieții,
ucigând umanul din om.

Clovni jalnici,
votați de străinul neînțeles din noi,
își fac numerele la matineu,
în loja parlamentului rușinii,
de a ne mai numi oameni,
atunci când privim,
în oglinzile buclucașe ale realității.

45. Mănăstire

Oase de vise,
albite de caii,
prea bătrâni,
 să mai poată fugi,
din țara tuturor făgăduințelor.

Lumini și umbre,
strigăte tăcute,
prevestesc mănăstirea,
infernului din noi.

Valuri și talazuri,
sângele în clocot,
zile solitare,
ne vuiesc amarnic.

Aripi de destine,
 amintiri roase,
se rup în ciorchine,
de veșnicia morții.

46.Număr de înmatriculare

Plumbul topit,
în venele ninsorilor de patimi,
ne curge viața,
spre norii grei ai conștiinței,
răpusă de pașii fără țintă,
a unei existențe pierdute,
până și în subconștientul morții,
viselor din noi.

Sisifi puși să mute,
munții nădejdii,
spre marea silniciei,
din viața fiecărui paradis,
ce a primit prin naștere,
numărul de înmatriculare,
al infernului.

47. Parlament, politică, politician

Parlament, ospiciu de verbe,
stoarse și scoase la mezat,
certurilor și injuriilor,
ce descompun oasele adevărurilor,
ucigându-le.

Politică, bordel de cumetrie,
așezat pe străzile vieții,
atâtor nevinovați și vitregiți ai soartei,
obligați să voteze prostituatele minciunii.

Politician, prostituată verbală,
vocală și complexată pe colegele,
mai țâfnoase în ale meseriei,
de a iluziona clientul electoral.

48. Trai decent

Ploi de certuri,
hrănesc cocina dorințelor,
de a distruge îngerii istoriei,
prin calomnii și injurii.

Mirese negre din nunți obscene,
apar pe afișele electorale a șansei,
de a asigura morții din noi,
un trai decent.

Speranțe ucise din fașă,
de crematoriul maternității politice,
ce arde cu flăcări de răutate,
și ce-a mai rămas bun din suflete.

Lozinci patriotarde,
se fălesc sub steaguri rușinate,
luminile promisiunilor false prevestesc,
fumigenele nopții ce ne vor lumina,
suferința.

49. Foc continu

Care de foc,
 trag greu și apăsător,
jugurile vieții,
 din predestinarea morții,
flori de gheață dăruiesc sufletelor,
adevărurile ascunse ale politicilor,
meschine și injuste carnagii,
abatoare ale suferinței,
lucrează la foc continuu,
în piețele cu nume de parlament,
a istoriei veroase,
pline de compromisuri,
pe sub sutana neagră și murdară,
 a unei biserici politice,
unde electoratul poate să se roage,
să plătească și să se confeseze,
neantului din el.

50. Ceasurile viciilor

Ceasurile,
din umbrele sinistre ale trecutului,
bat cu limbile viitorului,
în beciurile umede și injuste,
ale istoriei sufletului,
adevărul din fiecare.

Viciile,
scormonite de ghearele ascuțite,
ale zâmbetelor false și promisiunilor,
desăvârșite prin minciună și trădare
ne arată cine suntem.

51. Ghilotină

Libertate, ceartă amară,
 cu sângele clocotitor din noi,
înțeles al necunoașterii,
spații călcate,
 de greutatea roții,
care ne învârte,
 mereu destinele,
întorcându-ne fețele sufletelor,
 înaintea ghilotinei,
clipelor rebele,
 prin care până și Dumnezeu,
și-ar dori să-și respire existența,
  prin noi.

52. Silvice

Trunchiuri de arbori,
falnice destine,
suspină în mobilele strălucitoare,
ale parlamentului intrigii și josniciei,
din care corbii politicilor se hrănesc,
serviți de cioclii bunăstării,
din spatele lor,
cu sângele viselor,
celor pentru care adevărul și dreptatea,
au ajuns basme de adormit copiii,
ce le vor lua locul.

Din lemnul sentimentelor lor,
tâmplarii politici ai urii și minciunii,
au făurit tejghelele tenebroase,
pe care se vând suflete la kilogram,
băncilor de înlănțuit vieți.

53. Pași mărunți

De ce politica,
folosește doar pașii mărunți,
grei și desfrânați,
țintuiți prin legi nerespectate,
de făuritorii politicieni,
cu tălpile promisiunilor plumbuite,
spre a fi duse la retopit,
pentru ca din ele,
să se toarne armele urii,
minciunii și fărădelegii?

54. Politică și Diavol

Să fie politica,
 arma prin care Dumnezeu,
 își păzește lumea de Diavol?

Care zăpadă nu-și are fulgii ei
 și politică desfrâul și minciuna ei?

Politica este basmul,
care nu se termină niciodată,
al omenirii ce-și dorește bunăstare,
atât timp cât ne trăim Iluzia Vieții.

55. Regele Ban

Vitele poverilor de ceasuri sparte,
rumegă deşertăciunea Timpului străin,
de caloriile dorinţelor ierbii,
spaţiilor alterate din gânduri,
în lacrima morţii necuvintelor,
din cristalul viciilor spart,
de promisiunile valurilor sufletelor,
de a nu-şi onora ţărmurile,
împlinirii adevărurilor,
risipite în orgiile minciunilor politicianiste.

Sfredelele conştiinţei,
rupte din trecutul ancestral,
ne forează inimile de foc,
fără Dumnezeu,
al unei lumi debusolate,
regăsite în cele din urmă,
sub tutela regelui: Ban!

56. Moara sufletelor

Sfidătoare meandre ale trecutului,
lovesc istoria ochilor Luminii Divine,
din catedrala întâlnirii noastre cu Dumnezeu.

Reculegeri de clipe,
ne macină moara sufletelor,
cu emafaza găsirii unei noi făini,
a străinilor uitați din noi,
din care vom mânca pâinea Iluziei Vieții.

Străzi desfundate ale invidiei și urii,
ne duc spre nicăieri,
destinația oficială a morții.

57. Oportunism

Matematicile absurdului ne-au inventat pe noi,
pierzându-ne în toate ecuațiile adevărului,
de a ne mai reclădi vreodată,
speranța de a fi liberi,
de propriul sine.

Inchizitori politici oportuniști,
nemernici ai viciilor prostituției,
de ne vinde pe taraba manipulării,
ne-au regurgitat visele,
devenite odinioară paradis,
spre a-și hrăni infernele conștiințelor,
cu sufletele noastre.

58. Spital

La spitalele viselor e zi de doliu,
morgile speranțelor au fost închise,
ca semn de protest,
 la facerea lumii sentimentelor amare,
ale căror aripi,
 s-au hrănit cu propriul cer,
al sufletelor pe care zburau,
înfometate de nesfârșirea seninului,
 din sângele trecut demult,
 de cataractele iubirii,
care nu mai clocotea,
ci se scurgea tăcută,
 spre viitorul ocean al morții.

59. Morganatic

Insomnie de zâmbete,
crispate și sterile,
șanse de a trăi intens,
neputința viselor,
de a te ține pe tărâmul,
ce-l vei cunoaște după moarte,
cu toate cele de cuviință,
chiar dacă o viață întreagă,
ai fost adeptul religiei furtului,
din trupul morganatic al realității,
cei vicleni cu adevărul
și permisivi cu minciuna,
Iluziei Vieții.

60. Carnală

Stele tremurânde,
prea mult frig,
pe buzele artei carnale,
ce ne definește ca oameni.

Simțiri pornografice,
ne arată culorile lumii,
pustii din noi.

Cearșafuri umede,
de transpirația noilor vieți,
ce se cer în infernul nostru.

61. Cerere și ofertă

Loji pline de certuri,
împânzesc păianjenii urii,
din politicile străinului din nou,
cei care vrem,
să înțelegem neînțelesul,
Iluziei Vieții,
declarând-o realitate de coșmar,
a zilelor dar mai ales,
a nopților suferințelor fără scăpare,
din colții tigrului înfometat,
al cererii și ofertei,
unde pâinea gândurilor,
mătură cu speranțele noastre pe jos,
iar somnul cel de toate visele,
s-a deduclit inevitabil la coșmaruri,
patima lui încă din tinerețe.

62. Imprimeuri

Suntem o lume de imprimeuri,
nevoiți să ne purtăm,
ochii stilizați ai plictiselii,
pe țărânile corpurilor cerești,
din Lumina Divină a sufletelor,
obsedate de tot ce este mască,
spre a fi purtată,
la carnavalul morții,
de fiecare zi,
drept ținută,
a ce n-am putea fi niciodată,
nori care să-și plângă ploaia,
sau rădăcină supusă,
suspinului frunzelor moarte,
ce ni s-au dăruit undeva-cândva,
într-o vară ce părea fără de vremuri,
rămasă acum,
în pământul amintirilor.

63. Liberalism

Păsările de pradă,
ale somnului de noi înșine,
odată ajunse în paradis,
au ucis culorile armoniei,
dând cenușiului,
dreptul de a fi împăratul,
idealurilor afișate pe pancardele,
luptei de clasă a morții din sufletele,
ce vroiau să renască.

Steagurile roții care se învârte,
au redevenit sângerii,
în lagărele unde dorințele și necesitățile,
erau răpuse cu armele silniciei și minciunii,
devenite politică liberală.

Suntem liberi,
să șomăm,
să ne muncim clipa,
cu sudoarea neputinței,
de a nu fi furați,
să murim,
dar cu condiția să avem bani,
de plătit vămile cimitirelor.

64. Publicitate mascată

Vrăji legate de vreascurile suspinelor,
aprinse în calea destinului,
pașilor reci ai morții,
care ne calcă fiecare zi,
se strecoară pe ecranele,
publicităților mascate și meschine,
ale zeilor momentului,
ce dau infernului titlul de frumusețe,
a industriilor înstrăinării și angoasei,
de larg consum,
cum ar fi sicriele de vise,
mormintele de împliniri,
unde prosperă mai ales,
cimitirele fericirilor.
Olimpiană prostie poate fi viața.

65. Lume de carton

Replici dure sparg cremenele,
existenței ecranelor,
lumi de carton cu vedete, politicieni, patroni,
care se moaie la prima ploaie a adevărului,
devenind hârtie putrezită,
de cerneala sufletelor,
ce-ar fi vrut să alunge vălul Iluziei Vieții,
primind în schimb căldura,
unei singure flăcări de carton și ea,
la fel ca și bisericile,
care ne propovăduiesc religiile războiului,
cu propriile gânduri,
ce sunt din Lumină Divină,
care pare că ne-a înțeles menirea,
de a ne curge celuloză prin venele destinelor,
într-un viitor de carton,
pentru care suntem obligați,
să ne tăiem definitive și iremediabil,
copacii vieții în rădăcinile cărora,
ne odihnesc străbunii.

66. Rămășagul fericirii

Trandafirii viselor nopții,
au fost culeși de zorii speranței,
rămășag al fericirii,
pierdute de Păcatul Originar,
la răspântia dintre viață și moarte.

M-aș hrăni o viață,
cu cerul inimii tale,
de care nu m-aș sătura niciodată,
zburând pe orizonturile senine,
ale pașilor destinului tău.

Orhidee de Lumină Divină,
ți-aș pune în părul îngerilor păzitori,
verigheta de raze purtată de Dumnezeu,
când a creat Cuvântul numelui tău,
pe care aș vrea să o porți,
până când întreaga țărână a trupurilor,
ni s-ar risipi în neantul eternității.

67. Amurg și răsărit

Flori de amurg,
mi-au înțepat sângele cerului,
cu mii de săbii ale clipelor nimănui,
ce mi-au văduvit viața,
de eternitățile lor,
lăsându-mă orfan,
de fericirea catedralelor,
Luminii Divine,
a ochilor tăi.

Lacrimi de stele,
mi-au stors,
flăcările necuvintelor tale,
ce mi-au aprins drumul vieții,
topindu-mi toate aripile zilelor trecătoare,
pentru a le transforma,
în diamantul etern al zorilor,
unde ne va întâmpina Dumnezeu,
unindu-ne cu viața Sa veșnică.

68. Tradiție

Imperii de gheață,
ne încărunțesc sufletele,
păsări de plumb ale lăcomiei,
sunt trimise,
spre a sparge zidurile conștiinței,
cu aripile pline de forță,
ale rachetelor sodomiei și desfrâului.

Legi de fărădelegi,
orânduite spre a seduce,
pornografia politică.

Stindarde patriotarde,
reci și banale ne îndepărtează de țară,
lipsuri și chipsuri,
ne sunt aruncate ucigând,
tradiția sfințeniei din noi.

69.Libertate și prosperitate

Dumnezeii de ceară,
ai politicii,
se topesc pe holurile,
parlamentului prostiei
și minciunii,
intolerant cu cei mulți
și năpăstuiți,
de absurditatea,
unor minți diabolice,
pentru care libertatea,
constă în gratiile conștiinței
și botnițele băncilor,
gata oricând să te îndatoreze,
pentru libertatea și prosperitatea ta.

70. Podul societății

O lume fără nebunie,
ar fi un deșert,
în care nici o ființă,
nu ar putea trăi,
fiindcă are nevoie,
de apa absurdului,
scoasă din fântâna,
bolilor fără leac,
ale dezmățului înavuțirii,
provenit din necesitatea lăcomiei,
care unește malurile bârfei și invidiei,
traversate de podul meschin,
denumit:Societate.

71.Fericire, suferință și viață

Fericirea este,
cel mai mincinos adevăr,
al Iluziei Vieții,
fiindcă ne face să uităm pe moment,
că avem o soartă.

Suferința este,
o dependență maladivă de afectivitatea,
pe care ne-am dori-o,
din cea care ni se dăruiește,
sau am putea-o primi de la lăcomie.

Viața este o toartă spartă,
a ulciorului morții,
care nu-și găsește liniștea,
până nu-și află trecutul în viitor.

72.Sacrificii pentru un sejur

Oare de ce moartea,
nu acceptă pe tărâmul său,
sejururi mai mici de o veșnicie?

Să fie mai lacomă decât viața
sau este un gest de bunăvoință,
fiindcă asigură toate necesitățile,
pe durata acestei eternități,
pentru care viața ar cere,
un număr infinit de vieți,
de sacrificii și suferințe?

73. Scop

Fără politică lumea ar deveni,
o diversitate de adversități,
care acum se află,
pe terenurile de jocuri murdare,
ale parlamentelor.

O lume mai bună decât cea a morții,
nu poate exista pentru suferințele vieții,
doar că Iluzia Vieții ne arată contrariul.

Unicul scop al vieții,
este să se nască pentru a se desăvârși prin
moarte,
împlinindu-și țelul suprem:Nemurirea.

74. Masa sufletului

Spice de raze ale viselor,
culeg cuvintele sfinte ale sentimentelor,
hrănindu-și trupurile gândurilor,
cu pâinea iubirii de Dumnezeu,
ce a început să mucegăiască,
fiind uitată pe taraba vieții,
neacoperită de sacralitatea,
de a fi ceva de pus,
doar pe masa propriului suflet,
încoronat de un Singur adevăr,
acela de a rămâne doar tu,
înaintea morții zilnice.

75. Stafiile vremurilor

Roți de veșminte trupești,
învârt calendarele modei
de a redeveni petele de cer,
care încă își mai caută,
propriile orizonturi din inimi,
ce aleargă cu misterele sorții,
dincolo ce am putea vedea,
a fi viitor.

Pajiști tăcute de vise,
sunt păscute de oile somnului,
Iluziei Vieții.

Flamuri de rădăcini,
care nu și-au cunoscut,
niciodată frunzele Timpului,
ofilit mai demult decât orice Vreme,
a furtunilor sentimentale,
ne încărunțesc cu lipsa lor de identitate,
până și stafiile trecutului.

76. Doctor de abator

Iazuri de neliniști,
apasă nepăsătoarele drumuri,
spre infernul carnal,
din abatoarele gândurilor,
ce vor naște noile delicatesuri,
pentru masa cioclilor de cuvinte,
apuse demult,
din privirile tăcerilor noastre,
care ne-au întâlnit menirile,
de a ne regăsi suflete în loc de trupri,
afectivitate și nu țărână,
arată cu plugul bolilor unei lumi,
al cărei doctor de abator,
s-a pensionat,
dinaintea nașterii ei.

77.Necunoaștere și moarte

Ningea cu tăcerile morții,
în pălmile de sete ale minții,
muncite și roase de fulgerele ideilor,
până când zăpada conștiinței,
mi-a inundat amintirea,
cu cioburile de rouă,
ale sărutului nașterii mele,
cu lumea și Dumnezeul,
despre care am aflat,
cât este de bun și înțelegător,
tocmai la moartea necunoașterii,
care m-a făcut să conștientizez
și să admit:Moartea.

78. Vulcani ce erup

Vicii ascunse în găurile acelor,
prin care nu poate trece voința,
vulcani ce erup bolile nefericirii,
 din privirile stoarse de senin,
lăcrimând, mai mult decât toți norii
 durerilor la un loc,
cârduri de aripi,
 păzite de bisericile gândurilor,
ne fac să credem,
 că vom reuși vreodată să zburăm,
 din acest infern,
spoit cu religia,
 unei mântuiri a păcatului,
 de a exista,
ce nu ne aparține.

79. Mușchi de piatră

Să fim noi norii împlinirii,
seduși de cerul lor carnal,
jertfiți în frunțile privirii,
răgaz de om sentimental.

Noi cei cu certuri sparte-n piața,
de aminitiri, de regăsiri,
vândute-n târgul unde viața,
este un pas de amăgiri.

Și-am să clădesc mușchii de piatră,
ce-n înțelesuri n-au ajuns,
de crimă oarbă și nedreaptă,
a pământescului apus.

Să-mi spui tu liră de milenii,
de ce-amuțit sunetul tău,
ce-mi spovedea ca lumea viermii,
de după moarte și vecernii?

Dar să fim noi adevărul,
inundat de crezul său,
unde dosnicul poporul,
ne mai spune hopul greu.

Cei sărmani cu jilț la poartă,
se vorbesc în ale firii,
ca să moară toți martirii,
ce-și au cheile în poartă.

80. Al naibii

E frig, al naibii de frig,
pe luminile stinse ale nașterii mele,
în ochii de smoală topiți,
în asfaltul gândurilor adormite ale unui Destin,
ce nu avea nici o întrebare pentru viața mea,
răsărită din focul veșnic,
din care Universul își trage seva existenței sale.

E rău, al naibii de rău,
atunci când ploaia sufletelor,
în loc să mă înalțe,
mă inundă cu josnicii și blasfemii,
înecându-mă în vâltoarea bolnavă,
a societății de consum trupuri eutanasiate,
cu toate chimicalele pământului meschin din noi.

E frumos, al naibii de frumos,
să trăim într-o lume idilică a Iluziei Vieții,
care, dacă ne-ar vinde într-o bună zi Adevărului
Absolut,
ne-am dori de un infinit de ori, mai mult moartea,
decât toate onorurile și mistificările acestei lumi,
ideale pentru minciună și desfrâu.

81. Somnul Destinului

Licăriri de șoapte,
se sparg în ecoul surd al fericirii.

Paradisuri de împliniri longevive,
își caută azilurile de bătrâni,
tocmai pe strada Iluziilor Vieții.

Porțile grele ale uitării,
le închid pentru totdeauna soarta,
între zidurile pustietății de gânduri,
ce ne călăuzesc,
palmele înrobite și bătătorite,
de muncile infernului ridat al trupurilor,
de conștiințe vlăguite,
tocmai bune spre a putrezi,
în mormintele tăcerilor adânci,
din fântânile coșmaurilor de noapte,
ale Destinului,
ce pare a nu se mai trezi niciodată.

82. Pietonii hazardului

Dacă viața,
 nu ar fi un sens giratoriu al uitării,
Clipele,
 s-ar îmbulzi sfâșiindu-se una pe alta,
pentru a-și primi,
 porțiile de plăceri și suferințe,
prin care viața,
 ne aduce drept ofrande morții.

Doar noi pietonii hazardului,
rămânem cu semnele de circulație,
 ale întrebării cusute pe sufletele,
ce niciodată nu vor reuși,
 să traverseze strada fericirii în singurătate,
fără a fi luate de mâna afecțiunii.

83. Orgasm și sex

Până și cerurile cuvintelor,
 au fost cuprinse
 de furtuna simțămintelor,
unui Dumnezeu al șansei,
 de a ne defini
conștiințele păcatului,
 ca fiind dependente,
 de bisericile beției,
de a ne primi,
 tot ceea ce ne ucide,
averi, șanse absurde, competiții fără sens,
mai puțin împlinirea Adevărului,
 pentru care suntem datori,
 cu o moarte, nașterii miracolelor
 și cu un copil al Iluziei Vieții,
mamei ce ne-a unit suflarea,
 de mocirla țărânii,
prin sex și orgasm,
într-o lume a sanatoriilor religioase de idei.

84. Junglă

În jungle memoriei e ceață de amintiri,
leii gândurilor rag,
 într-o înfiorătoare dorință de a ucide Cuvinte,
să le simtă sângele cald ce încă mai clocotește,
prin arterele verbelor și subiectelor firii.

Girafele semnelor de întrebare,
își lungesc gâturile miracolelor existenței,
spre a mai rupe o frunză sau câțiva spini,
 din copacul vieții,
pentru a alcătui din ele coroane,
de pus pe frunțile ridate de păcate,
ale mântuirilor din sufletele ce-și duc singure,
greutatea țărânii spre moarte.

Maimuțe jucăușe se întrec în arta politicii,
atât în altarele parlamentelor,
 cât și în cele ale bisericilor,
dând dovadă de un extraordinar simț,
al posesiunii și spiritului de turmă.

Șerpii bancheri se întind molatici,
în razele primitoare ale soarelui averilor,
încălzind în gândurile lor,
noi dobânzi și credite,
aplicate șoarecilor care tremură înfricați,
în adăposturile subterane ale Iluziilor Vieții lor.

85. Recompensă

Zbor peste mantalele spectrului voinței,
înfășurându-mi neputința eternității,
de a avea stropul care a umplut oceanul,
Iluziei Vieții.

Naufragiat, caut recompensele existenței divinului,
țepi de nenăscute vorbe mă ademenesc cu apa vieții,
scursă în deșertul fără de nume al simțirii,
în care ne pierdem adeseori paradisul.

Pași mărunți de parastase calcă apăsat destinele,
prorociri de nașteri șterse din jurnalele fericirilor,
ghilotinate la bariera necesităților de însăși Timpul,
izgonit și el din casa morții pasiunilor sentimentale.

86. Piramide descărnate

Meandre isterice de patimi,
scurg apele învolnurate ale simţămintelor,
în oceanul fără nume al Iluziei Vieţii.

Piramide descărnate,
care se mai cred zeii sfinţeniei,
lucesc în lumina uitării,
din deşertul sacru al istoriei umanităţii.

Glorioase lespezi de pleope,
închid pentru totdeauna,
privirile trecutului,
care ne-a dat identitatea vieţii,
pentru moarte.

87. Umanismul mașinilor

Roți isterice,
 lovesc cenușa izgonirii noastre din paradis,
cu viteza lor amețitoare de a tehnologiza,
boala unei societăți cu nume de înstrăinare,
devenind roboții ce nu-și mai recunosc divinul,
care le insufla undeva-cândva,
esența de a fi uman,
ca azi să cedăm umanismul,
mașinilor vorbitoare ce ne-au furat sufletele,
devenind mai ascuțiți la vorbe grele,
mai unși cu alifii,
 atunci când scârțăie încheieturile adevărului,
mai atenți cu energia care ne alimentează
bateriile minții,
mai destoinici cu aceleași căi de fiecare zi,
 din uzina întâmplărilor,
în care ne-am înmormântat,
 sufletele încă din frageda pruncie,
 a umanismului robotizat al mașinilor,
care am devenit.

88. Întrebări fără răspuns

Piețe de nimicuri,
 întorc spatele catedralelor divinului din om.

Tarabe reci și impersonale ne vând sufletele,
pentru o clipă de extaz.

Paradisele fiscale ne râd din reclamele,
 pe care nu le vom putea atinge niciodată,
fiind scrise pe linia orizontului,
dintre noi, adevăr și Iluzia Vieții.

Întrebări fără răspuns,
 sunt măcinate în morile de vânt ale inerției,
care n-au mai cunoscut,
 o adiere de senin a divinului din om,
încă dinaintea nașterii noastre.

89. Viața eternă

Se risipesc în neantul din noi,
fântânile cunoașterii încețoșate,
ale conștiințelor prin care
ne ființăm devenirea.

Ziduri de întrebări,
ne descoperă cerul libertății,
de a ne cunoaște moartea,
față de animalele,
ce simt durerea,
fără să o conștientizeze,
pentru care viața este eternă,
iar moartea nu există,
decât ca o clipă la fel de trecătoare,
ca existența în sine.

90. Ruine și religie

Ruine de vise zac împrăștiate
în deșertul fără margini,
al pustiului din conștiința umanului.

Arheologi perverși ai sorții,
scormonesc printre cioburile
sparte ale clepsidrei,
ce-i măsura cândva Timpului,
hrana zilnică necesară,
pentru a putea zâmbi,
unei Zile ce pare moartă,
mai demult decât Vremea.

Statuile sfinților iubirii,
uitați, de sângele nostru,
stau lovite de nepăsare,
cu fețele speranțelor, acoperite,
de nisipul unei religii,
ce a fost cândva masa și patul,
oceanului unei vieți,
ale cărui valuri,
părea să nu cunoască,
nefericirea sau uitarea.

91. Ierarhie și religie

Lire de aripi frânte,
își cântă zborurile sunetelor surde,
în lumea mănăstirilor durerilor pustiite,
de singurătatea bisericilor,
în care ne-am întrupat,
deșertăciunea existenței,
pe scena cu actori triști,
roși de bolile lumești,
ale desfrâului social și ideatic,
preamărit de funcțiile
și titlurile fără de sfârșit,
ale prelaților sufletelor hăituite,
de orgiile suferințelor practicate,
de sfinții părinți ai răzbunării,
crimei și sălbăticiei ofrandelor,
ce ne propovăduiesc,
umilința și sărăcia drept virtuți,
ale drepturilor celor mulți,
din afara ierarhiei sfințeniei.

92. Vorbe de plumb

Îngerii păzitori,
ai cuvintelor,
mi-au arătat calea vieții,
dincolo de trupurile,
morilor de vânt,
ale inimilor,
ce-și macină sângele lumesc,
dând frisoane ,
răsăritului de speranțe,
ale unei lumi,
pentru care pacea
cu propriul sine,
înseamnă una dintre
cele mai sângeroase lupte,
duse pe tărâmul nimănui,
pe care ne-am născut conștiința,
spre a ne muri ființa,
în cimitirele de vise,
ale bisericilor vorbelor de plumb,
ce ne-au mai rămas de dăruit,
împlinirii unui Destin,
ca ultimă ofrandă.

93. Bine și rău

Un bine fără propriul rău,
ar fi ca o gazelă fără picioare.

Râuri de lavă a clipelor,
ne ard viețile,
aruncate direct din vulcanul sorții,
în valurile oceanului opțiunilor,
pe care plutește în derivă societatea,
gata să se scufunde în orice moment,
dacă și-ar recunoaște slăbiciunile,
rechinilor justițiari ai bisericilor,
care înoată în jurul ei,
sperând la cât mai multe suflete,
aruncate peste bordul,
sinuciderilor de sine,

Un rău fără propriul bine,
ar fi ca o acvilă fără aripi.

Tehnoredactare computerizată:
George Ş. Savu

Tipărită la
Editură & Tipografie
PACO S.R.L.®

☎ *021 211 40 74*